

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (ósma izba)

z dnia 6 maja 2019 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (JMriUL) – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Spółka dominująca i spółka zależna – Stwierdzenie przez EBC sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia nią – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Akty przygotowawcze – Akty niepodlegające zaskarżeniu – Niedopuszczalność

W sprawie T-281/18

ABLV Bank AS, z siedzibą w Rydze (Łotwa), reprezentowany przez adwokatów O. Behrendsa, M. Kirchnera i L. Fedderna,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC), reprezentowanemu przez G. Marafioti i E. Koupepidou, działające w charakterze pełnomocników, wspierane przez adwokata J. Rodrigueza Cárcame,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę opartą na art. 263 TFUE i zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji EBC z dnia 23 lutego 2018 r., którymi EBC stwierdził, że skarżąca i jej spółka zależna, ABLV Bank Luxembourg SA, znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1),

SĄD (ósma izba),

w składzie: A.M. Collins, prezes, R. Barents i J. Passer (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Skarżąca, ABLV Bank AS, jest instytucją kredytową z siedzibą w Łotwie i spółką dominującą grupy ABLV. ABLV Bank Luxembourg SA (zwany dalej „ABLV Luxembourg”) jest instytucją kredytową z siedzibą w Luksemburgu i jest jedną ze spółek zależnych grupy ABLV, której jedynym akcjonariuszem jest skarżąca.
- 2 Skarżąca została zaklasyfikowana jako „znaczący podmiot” i z tego tytułu została poddana nadzorowi Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego (JMN) wprowadzonego przez rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
- 3 W dniu 22 lutego 2018 r. EBC powiadomił Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Jednolitą Radę) o swoim projekcie oceny dotyczącej sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością w odniesieniu do skarżącej i ABLV Luxembourg, w celu skonsultowania się z nią w tej kwestii zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- 4 W dniu 23 lutego 2018 r. EBC stwierdził, że należy uznać, iż skarżąca oraz ABLV Luxembourg znajdują się na progu upadłości lub są nią zagrożone w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. Ocena dotycząca skarżącej oraz ABLV Luxembourg została podana do wiadomości Jednolitej Rady tego samego dnia. Oceny te stanowią, odpowiednio, pierwszy i drugi zaskarżony akt (zwane dalej łącznie „zaskarżonymi aktami”).
- 5 Bezpośredni i pośredni akcjonariusze skarżącej wnieśli skargę na te akty zarejestrowaną pod numerem T-283/18.
- 6 W dniu 23 lutego 2018 r. Jednolita Rada wydała dwie decyzje (SRB/EES/2018/09 i SRB/EES/2018/10) w odniesieniu, odpowiednio, do skarżącej i ABLV Luxembourg, w których to przyłączyła się do ocen sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia nią w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, jednakże uznała, że z uwagi na szczególne cechy charakterystyczne skarżącej i ABLV Luxembourg oraz ich sytuację finansową i gospodarczą, środek w postaci ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie był konieczny z punktu widzenia interesu publicznego.
- 7 Tego samego dnia wspomniane decyzje Jednolitej Rady zostały doręczone ich odpowiednim adresatom, krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (organom krajowym) Łotwy i Luksemburga, Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisji ds. rynków finansowego i kapitałowego, Łotwa, zwanej dalej „KRFK”) oraz Commission de surveillance du secteur financier (komisji ds. nadzoru nad sektorem finansowym, zwanej dalej „CSSF”, Luksemburg).
- 8 W dniu 26 lutego 2018 r. akcjonariusze skarżącej wszczęli postępowanie pozwalające skarżącej na zakończenie jej likwidacji i przedstawili KRFK wniosek o przyjęcie planu jej dobrowolnej likwidacji.
- 9 W dniu 11 lipca 2018 r. EBC wydał decyzję o cofnięciu zezwolenia skarżącej w wyniku propozycji KRFK.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 maja 2018 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności.
- 11 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 sierpnia 2018 r. EBC podniósł zarzut niedopuszczalności skargi.
- 12 W dniu 18 września 2018 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności.
- 13 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
 - oddalenie zarzutu niedopuszczalności;
 - stwierdzenie dopuszczalności skargi;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
 - obciążenie EBC kosztami postępowania.
- 14 EBC wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - obciążenie skarżącej wszystkimi kosztami postępowania.

Co do prawa

- 15 Zgodnie z art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem strona pozwana może wnieść do Sądu o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania sprawy co do istoty. Na podstawie art. 130 § 6 wspomnianego regulaminu Sąd może postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności.
- 16 W niniejszej sprawie, jako że EBC wniósł o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności, Sąd, uznając, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, postanowił rozstrzygnąć w przedmiocie tego wniosku bez dalszych czynności procesowych.
- 17 EBC podnosi dwa zarzuty niedopuszczalności skargi. W ramach pierwszego zarzutu niedopuszczalności twierdzi, że zaskarżone akty są środkami przygotowawczymi, które stanowią ocenę okoliczności faktycznych bez wiążącego skutku, że akty te nie są podawane do wiadomości danej instytucji, lecz Jednolitej Rady, że nie podlegają one skardze o stwierdzenie nieważności, lecz stanowią podstawę do przyjęcia przez Jednolitą Radę postanowienia o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji lub decyzji, że taka restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja nie leży w interesie publicznym. Zakwalifikowanie ocen sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością jako decyzji przez skarżącą było błędne, ponieważ EBC nie ma żadnego uprawnienia decyzyjnego do wydania postanowienia o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji. Ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością jest warunkiem koniecznym dla wydania postanowienia o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji. Niemniej jednak postanowienie o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji nie jest konieczną konsekwencją oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością.

- 18 EBC przypomina również, że rozporządzenie nr 806/2014 nie przewiduje możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności przeciwko ocenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością. Z kolei art. 86 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia wyraźnie stanowi, że decyzje Jednolitej Rady mogą być przedmiotem takiej skargi.
- 19 EBC podnosi ponadto, że w zakresie, w jakim skarżąca zakwestionowała decyzje Jednolitej Rady poprzez wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności zarejestrowanej pod numerem T-280/18, rzekome naruszenia prawa dotyczące ocen znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością mogą zostać zatem podniesione w ramach skargi na decyzje Jednolitej Rady, co mogłoby zapewnić wystarczającą ochronę sądową skarżącej. W tym zakresie EBC wskazuje, że ma zamiar uczestniczyć w sprawie zarejestrowanej pod numerem T-280/18, popierając żądania Jednolitej Rady w celu obrony zgodności z prawem ocen znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością.
- 20 W ramach drugiego zarzutu niedopuszczalności EBC twierdzi, że oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością nie dotyczą jej bezpośrednio, ponieważ, po pierwsze, oceny te nie wywołały bezpośrednio skutków w jej sytuacji prawnej, oraz po drugie, pozostawiały one szeroki zakres swobody organom odpowiedzialnym za ich wdrożenie.
- 21 W odniesieniu do postępowania toczącego się przed sądami luksemburskimi EBC zauważa w szczególności, że skarżąca mogła przed nimi podnieść, iż ocena sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością była bezprawna, i wystąpić o ochronę sądową w tym zakresie, z uwagi na możliwość wystąpienia do sądów krajowych o zwrócenie się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym. Tymczasem skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu o takim charakterze przed tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sądem okręgowym w Luksemburgu, Luksemburg), lecz podniosła, że ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością nie wywoływała wiążących skutków prawnych wobec tego sądu, ponieważ była ona zwykłą oceną stanu faktycznego.
- 22 Ponadto EBC uważa, że podnoszony przez skarżącą w ramach jej skargi interes prawny świadczy o tym, że jest ona bezzasadna.
- 23 W odpowiedzi na pierwszy zarzut niedopuszczalności EBC skarżąca przedstawia liczne argumenty na poparcie tego, że zaskarżone akty zmieniły jej sytuację prawną. Po pierwsze, akty te miałyby stanowić formalne stwierdzenia uchybień zobowiązaniom wynikającym z rozporządzenia, których kontrola sądowa powinna być możliwa. Po drugie, zaskarżone akty miałyby stanowić negatywne formalne oceny każdego z banków, których kontrola sądowa również powinna być możliwa. Po trzecie, zaskarżone akty narzucają bankom środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie mogą zostać przyjęte w ich braku. Wiążący charakter tych ocen dla Jednolitej Rady, co EBC wydaje się przyznawać zdaniem skarżącej, oznaczałoby, że żaden z banków nie może uniknąć przyjmowania środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec niego z tego powodu, iż nie znajduje się on w sytuacji u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, i to nawet wówczas, gdy Jednolita Rada podziela tę opinię. Po czwarte, zaskarżone akty miałyby doprowadzić do przeniesienia nadmiernej odpowiedzialności na Jednolitą Radę, co zmienia sytuację prawną odnośnej instytucji. Po piąte, zaskarżone akty miałyby doprowadzić do zmiany statusu prawnego banków, co powinno podlegać kontroli sądowej. Wreszcie, po szóste, od chwili ich publikacji zaskarżone akty miały de facto doprowadzić do zamknięcia banków, a tym samym stanowiły naruszenie praw każdego z banków i ich akcjonariuszy.
- 24 Skarżąca przyznaje ponadto, że stwierdzenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością jest funkcjonalnie związane z cofnięciem zezwolenia, a zatem również jego kontrola sądowa powinna być możliwa.

- 25 Dodatkowo skarżąca podnosi, że treść zaskarżonych aktów, jako publicznie ogłaszane oświadczenie, nie odpowiada twierdzeniom EBC, zgodnie z którymi ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością była jedynie podaniem do wiadomości elementów stanu faktycznego, ponieważ owa ocena została publicznie ogłoszona jako niezmiernie techniczna i prawna.
- 26 Skarżąca uważa, że zaskarżone akty są wiążące i stanowią ostateczne ustalenia. Na poparcie tego stanowiska wymienia ona w szczególności jeden fragment zaskarżonych aktów, w sposób, w jaki zostały one opublikowane na stronie internetowej EBC, zgodnie z którym „w wyniku oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością EBC w sposób prawidłowy poinformował Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Jednolitą Radę), która stwierdziła, że żaden ze środków restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji nie był konieczny, ponieważ nie leżało to w interesie publicznym dla tych banków” oraz „w konsekwencji przeprowadzona zostanie likwidacja tych banków według, odpowiednio, prawa łotewskiego i luksemburskiego”. Poprzez takie oświadczenia EBC miałyby ostatecznie rozpatrzyć kwestię znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością.
- 27 Zezwolenie na kontrolę sądową oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością jedynie w ramach decyzji Jednolitej Rady byłoby sprzeczne zdaniem skarżącej z prawem do skutecznego środka prawnego, w szczególności wówczas, gdy po ocenie EBC nie następowalaby decyzja Jednolitej Rady. Ponadto każda instytucja Unii Europejskiej powinna być odpowiedzialna za swoje akty.
- 28 Jeżeli chodzi o drugi zarzut niedopuszczalności podniesiony przez EBC, skarżąca uważa, iż opiera się on na błędnym założeniu.
- 29 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem osoba fizyczna lub prawna może zaskarżyć na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE jedynie te akty, które wywołują wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na interes strony skarżącej poprzez zmianę w określony sposób jej sytuacji prawnej (wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; postanowienia: z dnia 30 kwietnia 2003 r., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisja, T-167/01, EU:T:2003:121, pkt 46; z dnia 31 stycznia 2006 r., Schneider Electric/Komisja, T-48/03, EU:T:2006:34, pkt 44).
- 30 W przypadku aktów, których przygotowanie następuje na kilku etapach postępowania wewnętrznego, aktami zaskarżalnymi są jedynie te akty, które ustalają ostateczne stanowisko instytucji na koniec tego postępowania, z wyłączeniem aktów tymczasowych, które służą przygotowaniu wydania decyzji końcowej (wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 10; z dnia 27 czerwca 1995 r., Guérin automobiles/Komisja, T-186/94, EU:T:1995:114, pkt 39) i których bezprawność może zostać skutecznie podniesiona w ramach skargi skierowanej przeciwko tej decyzji (postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r., Schneider Electric/Komisja, T-48/03, EU:T:2006:34, pkt 45).
- 31 Byłoby inaczej jedynie wówczas, gdy akty lub decyzje wydane w ramach postępowania przygotowawczego stanowiły same w sobie ostateczne zakończenie szczególnego postępowania, odrębnego od tego, które powinno umożliwić instytucji orzekanie co do istoty (wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 11; postanowienie z dnia 9 czerwca 2004 r., Camós Grau/Komisja, T-96/03, EU:T:2004:172, pkt 30).
- 32 Podobnie akt pośredni nie może być zaskarżony, jeżeli zostanie wykazane, że bezprawność, jaką jest on dotknięty, może być także powołana na poparcie skargi skierowanej przeciwko decyzji końcowej, względem której akt stanowi akt przygotowawczy. W tych okolicznościach skarga wniesiona przeciwko decyzji kończącej postępowanie zapewni wystarczającą ochronę sądową (wyrok z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 53; zob.

również podobnie wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 12; z dnia 24 czerwca 1986 r., AKZO Chemie i AKZO Chemie UK/Komisja, 53/85, EU:C:1986:256, pkt 19).

- 33 W niniejszej sprawie należy sprawdzić, odnosząc się do istoty aktów, czy zaskarżone akty stanowią, jak podnosi EBC, powiadomienie Jednolitej Rady leżące u podstaw podjęcia przez nią postanowienia o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji lub decyzji stwierdzającej, iż taka restrukturyzacja lub likwidacja nie leżą w interesie publicznym, lecz które nie zmienia sytuacji prawnej skarżącej jako takiej.
- 34 Zaskarżone akty zawierają ocenę znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością wydaną przez EBC. Bank ten nie ma żadnego uprawnienia decyzyjnego w ramach przewidzianych dla przyjęcia postanowienia o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji. W rzeczywistości bowiem, na podstawie motywu 26 rozporządzenia nr 806/2014, pomimo że EBC i Jednolita Rada powinny być w stanie ocenić, czy dana instytucja kredytowa znajduje się w sytuacji u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, to jednak wyłącznie do Jednolitej Rady należy ocena warunków restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji i wydanie decyzji o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji, jeżeli uzna, iż zostały spełnione wszystkie warunki. Ponadto z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 wyraźnie wynika, że do Jednolitej Rady należy ocena, czy zostały spełnione trzy warunki przewidziane w tym przepisie. Oczywiście, o ile EBC posiada kompetencję do podania do wiadomości oceny dotyczącej pierwszego warunku, to znaczy znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, to jednak chodzi jedynie o ocenę, która w żaden sposób nie wiąże Jednolitej Rady.
- 35 Wiadomo, że ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej i ABLV Luxembourg zostały dokonane przez EBC po skonsultowaniu się z Jednolitą Radą.
- 36 W związku z tym zaskarżone akty należy uznać za środki przygotowawcze w postępowaniu mające na celu umożliwienie Jednolitej Radzie wydanie decyzji co do restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji omawianych instytucji bankowych, które nie mogą zatem stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności.
- 37 Ponadto należy stwierdzić, że skarżąca wniosła również skargę na decyzje wydane przez Jednolitą Radę w wyniku zakomunikowania jej przez EBC zaskarżonych aktów na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, zarejestrowaną pod numerem T-280/18.
- 38 W związku z tym, przeciwnie do tego, co twierdzi skarżąca, zaskarżone akty nie są aktami, wobec których przysługuje środek zaskarżenia w rozumieniu art. 263 TFUE.
- 39 Wniosku tego nie podważają argumenty podniesione przez skarżącą.
- 40 Po pierwsze, w przeciwieństwie to tego, co twierdzi skarżącą, zaskarżone akty w żaden sposób nie stanowią formalnych decyzji co do uchybienia jej i jej spółki zależnej zobowiązaniom wynikającym z rozporządzeń, lecz stanowią ocenę wydaną przez EBC co do znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością tych instytucji.
- 41 Po drugie, argument, zgodnie z którym negatywna formalna ocena powinna stanowić przedmiot kontroli sądowej, jest bezskuteczny w świetle elementów wskazanych powyżej w pkt 37.
- 42 Po trzecie, błędem jest twierdzić, że zaskarżone akty narzucają bankom środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie mogłyby zostać przyjęte w ich braku. W rzeczywistości bowiem wydanie decyzji o takich środkach należy w pełni do Jednolitej Rady, co zostało przypomniane powyżej w pkt 34.
- 43 Po czwarte, argument, zgodnie z którym zaskarżone decyzje miałyby prowadzić do ogromnego przeniesienia odpowiedzialności na Jednolitą Radę, jest pozbawiony znaczenia.

- 44 Po piąte, jeżeli chodzi o rzekomą konieczność umożliwienia kontroli sądowej zmiany stanu prawnego banków dokonanej przez zaskarżone akty, to należy zauważyć, z jednej strony, że status prawny banków nie został zmieniony zaskarżonymi aktami, z drugiej zaś – że argument ten jest w każdym razie bezskuteczny z punktu widzenia elementów wskazanych powyżej w pkt 37.
- 45 Wreszcie, w odpowiedzi na szósty argument skarżącej wystarczy stwierdzić, że zaskarżone akty nie były przedmiotem publikacji, lecz EBC opublikował dwa komunikaty, które w żaden sposób nie stanowią zaskarżonych aktów. Argument ten jest zatem bezskuteczny.
- 46 Odnosnie do rzekomej funkcjonalnej równoważności oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością oraz wycofania zezwolenia, na które powołuje się skarżąca, to o ile prawdą jest, że taka ocena może się opierać na ustaleniu faktu, iż warunki utrzymania zezwolenia nie są już spełniane na podstawie art. 18 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, o tyle jednak obydwie te akty nie są w żaden sposób równoważne. W tym zakresie wystarczy stwierdzić, że warunki cofnięcia zgody wymienione w art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338) różnią się w oczywisty sposób od względów leżących u podstaw oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, które zostały przedstawione w art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014.
- 47 Jeżeli chodzi o rzekomą odmienną treść pomiędzy publikacją na stronie internetowej EBC a zaskarżonymi aktami, to należy przypomnieć, że w celu ustalenia, czy dany akt stanowi decyzję, należy sprawdzić, czy z uwagi na istotę tego aktu i intencję przyjmującej go instytucji instytucja ta ostatecznie ustaliła w rozpatrywanym akcie na etapie poprzedzającym ocenę swoje stanowisko w przedmiocie zaskarżonego środka (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaiki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 46). W niniejszej sprawie z powodów wskazanych powyżej w pkt 32–36, z istoty zaskarżonych aktów wynika, że w żaden sposób nie chodzi o decyzje, lecz o środki przygotowawcze.
- 48 Stwierdzenie, iż owe oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością stanowią jedynie zwykłą ocenę stanu faktycznego, która nie wywołuje skutków prawnych, zostało ponadto uznane przez samą skarżącą. W rzeczywistości bowiem w wyroku tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sądu okręgowego w Luksemburgu) z dnia 9 marca 2018 r. stwierdza się wyraźnie, że „strony zgadzają się z tym, że ocena i ustalenia faktyczne EBC i Jednolitej Rady w ramach rozporządzenia nie wiążą sądu rozpoznającego niniejsze powództwo”.
- 49 Z uwagi na ogół tych elementów należy stwierdzić, że zaskarżone akty są aktami przygotowawczymi, które nie zmieniają sytuacji prawnej skarżącej. W rzeczywistości bowiem stanowią one ocenę okoliczności faktycznych przez EBC co do kwestii znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej i jej spółki zależnej, która w żaden sposób nie jest wiążąca, lecz stanowi podstawę do przyjęcia przez Jednolitą Radę postanowień o restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji lub decyzji postanawiającej, że taka restrukturyzacja lub likwidacja nie leży w interesie publicznym.
- 50 Z uwagi na powyższe należy odrzucić skargę w całości jako niedopuszczalną, bez konieczności badania drugiego zarzutu podniesionego przez EBC dotyczącego niedopuszczalności.

W przedmiocie kosztów

- 51 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem EBC obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **ABLV Bank AS zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami Europejskiego Banku Centralnego (EBC).**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 6 maja 2019 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A.M. Collins